

בלב הבוסתן, ליד הממ"ד החדש

הצופית

בָּאָה צוּפִית!

אֵין לִי סִבְלָנוֹת
לְהִתְחִיל עֲכָשׁוּ לְלַמֵּד צִפּוֹרוֹת
אָבֵל כִּמָּה מִתְחַשֵּׁק לִי לְהִבִּין
מָה הִיא אוֹמֶרֶת
לְהִבִּין אוֹתָהּ מִמֶּשׁ
לֹא רַק פִּיזִיטִית, בְּעֶרְךָ,
אֲלֵא מִמֶּשׁ:
הָאֲנִי מֵאֲמִין
שֶׁל יוֹנָק הַדְּבִשׁ!

אֲנִי מִשְׁעֶרֶת שְׁזָה יִהְיֶה בְּעֶקֶר עַל רָעַב וְשִׁבֵּעַ
וְגַם יִשְׁנָה אִם לִפְנֵי אוֹ אַחֲרֵי הַזְדוּגוֹת
וְהַפְרִיָּה וְהַרְיוֹן וְיֵשׁ אוֹ אֵין גּוֹזְלִים וְאִיךָ הַקֶּן?

אָבֵל אִם הַטּוֹרְקִיז הַזֶּה הָזֶה הוּא בְּכָלֵל הַזֶּכֶר
וְאוֹתוֹ אֲנִי עוֹד פְּחוֹת מְבִינָה... מְרַגֵּז!

אֲמַתִּין שִׁיְהִיו פֹּה שְׁנַיִם, זוּג,
אֲאַרְב לְמִזוּג הַצִּיּוֹצִים

אָבֵל בֵּינְתִים
אִיךָ הוּא תוֹפֵס אֶת הַשֶּׁמֶשׁ עִם כָּל הַגֵּב!
אִיךָ הוּא מְשַׁכֵּיחַ אוֹתִי מִ"הַמַּצֵּב"

אִיךָ לֵיד הַכָּחַל הַזֶּה שְׁלוֹ
הַכֹּל הַכֹּל זָהָב!

הפומלה

1.

ביום ה-150 למלחמה
עץ הפומלה שליד אתר הבניה של הממ"ד
פורח!

עץ הפומלה הזה – פורח
לפני האחרים!

ממש מלא פרחים
כששאר העצים שלידו
עדין חורפים.

זה קורה בפרדס הקטן
ששתלנו כאן
כדי להעלות באוב
את הפרדס
ליד הבית הראשון שהוא

אז כשהבית היה בית
והפרדס מקדש.

2.

כן, ביום ה-150 למלחמה
עץ הפומלה שליד הבניה
פורח!

תחלה זה מעציב.

אחר כך אני אומרת לעצמי
שאביב זה אביב זה אביב!
ואני מביאה כסא וקפה,
פותחת את המחברת
ומחכה למוצא פיו.

אֵלָא שְׁהִיּוּם
הוּא לֹא מִכְתִּיב
אוּ שְׁחַדְלִיתִי לְהַבִּין אֶת שְׁפַת הָעֵצִים

אוּ שְׁהוּא נֶאֱלַם כִּי תַפֵּס
שְׁהוּא נִמְצָא פֶתֶאם לִיד מַמ"ד

וּמִי אֲנִי שְׁאֲמָצִיא לְבַד.

*

שׁוּב אֲנִי גּוֹרֶרֶת כֶּסֶא פִּלְסְטִיק צֶהָב
עִם כְּרִית כְּתֻמָּה
וּמִי־צָבַת לִיד הָאָדָם-אָדָם שֶׁל הַכְּלָנוּיּוֹת.

וְאִזּוּ בּוֹדֶקֶת אִם לֹא נִכְנְסוּ חֲרָקִים מִתַּחַת לְכְּרִית (זֶה יָכוֹל לֵהָיוֹת)
וְאֶכֶן יֵשׁ
וְאֲנִי מְגַרֶשֶׁת
וְאִזּוּ בּוֹדֶקֶת
שְׁאֲנִי לֹא דוֹרְסֶת יוֹתֵר מִדֵּי רִקְפוֹת

(הֵן כָּבֵד לֹא כֵּל כֶּה יָפוֹת אֲבָל הֵן רִקְפוֹת)

וְאִזּוּ מְבִיאָה סֶפֶל קָפָה
וְסֶפֶר שִׁירִים.

אֲנִי מִתְחִילָה לְשִׁתּוֹת, עֵינַי בְּכִלְנוּיּוֹת,
וְכָל הַ"לֵּהָיוֹת אוּ לֹא לֵהָיוֹת" שֶׁל הַשָּׁבוּעַ שֶׁלֹּא הֵייתִי כָאֵן אֶתֶּן
עוֹשָׂה חוֹשְׁבִים:

וְתוֹפֵס שְׁשָׁבוּעַ יָמִים בְּשָׁנָתִי הַשְּׁמוֹנִים וּשְׁתֵּים
זֶה נִתַּח מְשֻׁמְעוֹתִי

אֵיךְ אֲכַלְתִּי אֶת הַפְּרוֹסָה הַזֹּאת עוֹגָתִי?

בִּישִׁיבָה אֶל שְׁלֶחַן מוֹל פְּלֵאֵי הָעוֹלָם
אוֹ בְּרָחוּב, בְּמַעְמָד, כְּמוֹ כָּלֵב?

לְמִי וּמָה פְּנִיתִי אֶת אוֹצְרוֹת זְמַנִּי
הַחוּלָף, הָאוֹזֵל, הַפּוֹרֵחַ?

לְעֻזְאֵל הַחֲשׁוּבִים!

תּוֹדָה לָאֵל

שְׁאֲנִי כָּאֵן

בְּחִבֵּרַת כְּלָנִיּוֹת

בְּאֶחוּ הַפּוֹרֵחַ

וְ... הַלְהִיּוֹת שֶׁל "לְהִיּוֹת אוֹ לֹא לְהִיּוֹת"
שׁוּב מִנִּצָּח!

עַץ הַלִּימוֹן מֵת

אֲנִי אוֹהֶבֶת

שְׁצִנּוֹר הַהֶשְׁקִיָּה הִירָקָרָק

קָפָא בְּתַנּוּחָה שֶׁל נַחֵשׁ שְׁעוֹמֵד לְהַכִּישׁ!

מוֹכֵן שֶׁהוּא לֹא יִכִּישׁ אִישׁ

הוּא רַק מִמֵּתִין שְׁאֶפְתַּח אֶת הַבָּרָז

וְהַמִּים יִזְרְמוּ אֶל גִּמְתַּי עֵץ הַלִּימוֹן

לְמָרוֹת שֶׁהוּא מֵת.

אֲנִי אוֹהֶבֶת

שְׁעֵץ הַלִּימוֹן עֲצָמוֹ

מִמֵּשִׁיךְ לְהַתְמָר, אֲדִישׁ לְמוֹתוֹ,

מוֹשֵׁךְ אֶת מִבְטֵי אֵל הַשָּׁמַיִם.

אֲנִי אוֹהֶבֶת שֶׁה"מּוֹרְנִיג גְּלוּרִי" מְשַׁגְּשֵׁג
אֶפְשָׁר לְהַרְגִּישׁ שֶׁהוּא שֹׁמֵחַ לְטַפֵּס וּלְקַשֵּׁט
אֶת צִמְרֵת הַלִּימוֹן
לְמֵרוֹת
שֶׁהוּא מֵת.

כִּמָּה חַיִּים יֵשׁ סָבִיב הַלִּימוֹן הַמֵּת

שְׁאוּלִי בְּכֻלּוֹ לֹא מֵת,
אוּלִי רַק לְקַח הַפּוֹגָה,
הַפְסָקֵת יֵשׁ –

אִיזוֹ חֲגִיגָה זֹאת תִּהְיֶה
כְּשֶׁאֲרָאָה פְּתָאם עָלַי יֶרֶק

מִבְּקִיעַ מְקַצֶּה זָרָד
שֶׁנֶּאֱרָא חֶסֶר חַיִּים

אַתֶּם יוֹדְעִים
אִיךָ דְּבָרִים כְּאֵלֶּה קוֹרִים!